

ZPRAVODAJ

plzeňské diecéze

5/2020

KVĚTEN

Bohoslužba na Zelený čtvrtek v Klatovech. (foto Jiří Strašek)

Creative

Tvůrčí minifestival pro mladé

kapely
divadlo
tvůrčí workshopy

On Fire
Funky Monx
Vít'a Marčík jr.
a další

„Země byla pustá a prázdná
a nad propastnou tůňí byla tma.“
Přijďte ji s námi oživit, naplnit,
rozjasnit...

Cena:
350 Kč/festival
150 Kč/pouze koncertní večer

www.creativefest.cz

14.–16. srpna 2020
statek Ferienhof Wiese
v Příchovicích u Přeštic

Úvodník

Květen je vždy milý měsíc a letos to bude platit vícenásobně. Především po celý měsíc bude trvat velikonoční doba – nejkrásnější doba v roce, která na samém konci měsíce vyvrcholí Svatodušními svátky. Bude to měsíc zasvěcený Panně Marii a budeme přitom také pamatovat na nejvzácnější mariánskou sochu v diecézi, na Plzeňskou Madonu, a těšit se, až ji budeme moci opět spatřit v opravené katedrále. Po staletí ji lidé uctívali, vyprošovali si její ochranu a pomoc a byli vyslyšeni. Pamatuujeme na to vděčně i letos a uctíme ji už tradičně k závěru měsíce. Dne 31. května uplyne 27 let od založení naší diecéze a 27. května 14 let od posvěcení katedrály.

A doufám, že bude ještě jeden důvod k radosti, že se totiž zlepší situace pandemie a bude možné poněkud uvolnit přísnou karanténu. Současně však přijde čas na potřebu znovu rozběhnout hospodářství u nás i v celém světě. Pro mnohé je situace velmi těžká, jsou bez práce, často i bez peněz, a dost podnikatelů neví, zda a jak začít, protože chybí finance, suroviny i odbyt. Bude třeba pokračovat v solidaritě, která se na mnoha místech vytvořila pod tlakem nebezpečí z pandemie. Snadněji se totiž najde řešení společně, protože mezi podniky i mezi ekonomikami států je velká vzájemná provázanost.

Přes mnohá negativa měla tato pandemie i pozitivní stránky. Především to bylo důležité poznání, že je třeba být mnohem pokornější, že nejsme všemocní a že stačil nepatrný virus, abychom celosvětově poznali naši bezmocnost. A také je třeba solidární pomoci těm, kteří jsou mnohem chudší a pro které bude mnohem těžší se vzpamatovat. Jedná se nejen o jednotlivce, ale o celé státy, především v Africe, ale i jinde. Právě tak je třeba být ohleduplnější k přírodě. Protože poničená příroda nám a hlavně generacím, které přijdou po nás, nebude schopná zajistit dostatek vody a příznivější teplotní podmínky.

Toho, co jsme poznali a pochopili díky pandemii, je hodně. Ovšem je třeba z toho vyvodit důsledky a chovat se podle nich. A zde je problém. Budeme toho schopni? My v Česku, v Evropě, na celém světě? Je třeba velmi mnoho prosit Boha za naše „celosvětové“ obrácení. A kdo by to měl dělat usilovněji než my, křesťané? Prosme usilovně po celý tento měsíc naši Nebeskou Matku o pomoc. Vždyť nejde o maličkost, jde o budoucnost celé naší planety.

Mons. František Radkovský

Nabízíme Vám dalších deset biblických citátů, v nichž zaznívá povzbuzení „**Nebojte se!**“.

Úryvky na květen (podle ekumenického překladu – ČEP):

41. Proto Panovník, Hospodin zástupů, praví toto: „Můj lide, který bydlíš na Sijónu, **neboj se...**“ Iz 10,24

42. „Vyřidte svému pánu: Toto praví Hospodin: **Neboj se** těch slov, která jsi slyšel, jimiž mě hanobili sluhové asyrského krále.“ Iz 37,6

43. Vystup si na horu vysokou, Sijóne, který neseš radostnou zvěst, co nejdříve zesil svůj hlas, Jeruzaléme, který neseš radostnou zvěst, zesil jej, **neboj se!** Řekni judským městům: „Hle, váš Bůh!“ Iz 40,9

44. **Neboj se**, vždyť já jsem s tebou, nerozhlížeš se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomoci ti budu, budu tě podpírat pravici své spravedlnosti. Iz 41,10

45. Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, držím tě za pravici, pravím ti: „**Neboj se**, já jsem tvá pomoc.“ Iz 41,13

46. **Neboj se**, červíčku Jákobův, hrstko Izraelova lidu. Já jsem tvá pomoc, je výrok Hospodinův, tvůj vykupitel je Svatý Izraele. Iz 41,14

47. Nyní toto praví Hospodin, tvůj stvořitel, Jákože, tvůrce tvůj, Izraeli: „**Neboj se**, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě svým jménem, jsi můj.“ Iz 43,1

48. **A nebojte se** těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; bojte se toho, který může duši i tělo zahubit v pekle. Mt 10,28

49. **Nebojte se tedy**; máte větší cenu než mnoho vrabců. Mt 10,31

50. Ježíš na ně hned promluvil a řekl jim: „**Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!**“ Mt 14,27

Ptáme se také vás: Jak se vyrovnáváte se strachem?

Strach mě v první chvíli ochromí, paralyzuje. Zbaví mě sebekontroly. A moje skoro automatická reakce je z toho utéct, zbavit se toho, necítit strach, ať už je jakýkoliv. Jako Jonáš, opačný směr než Ninive. Vybaví se mi různé druhy strachu – fyzické ohrožení, hlavně když přišlo nečekaně, nebo jiné druhy strachu – strach ze zítřku, o rodinu, obavy z budoucnosti, starosti o to, co bude a jak to vše zvládnou atd. Každý si tam jistě může dosadit ty „svoje“ strachy.

Co mi pomáhá? Když překonám ten první moment, tak vědomá snaha přorientovat pozornost mimo sebe, obrátit se od sebe, zaměřit pozornost jinam – na Ježíše, na něho upřít svůj zrak. Jak na to? Modlitbou (střelní v dané kritické chvíli), denní četbou Písma, svátostmi. Jenom to mě naučí pak, po té prvotní šokové reakci, na něho upřít svůj zrak a u něho hledat pomoc.

Tyto věci se tady u mě spojují – zaměřit se na přítomnost (denně se to učím!), radovat se z maličkostí a nedělat si starosti o zítřek, zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost vlastního trápení. (Mt 6,34). „Nevzpomínejte na věci dřívější, o minulosti nepřemítajte. Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom?“ (Iz 43, 18–19). „Hle, já tvořím nová nebesa a novou zemi, věci minulé nebudou připomínány, nevstoupí na mysl. Veselte se, jásejte stále a stále, nad tím, co tvořím.“ (Iz 65,17–18) A pak se snažím vědomě vidět a hledat ty nové věci s vírou, že nejsem sama, že Pán je po mé pravici. „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!“ J 14,27.

Gabriela, laik pracující ve zdravotnictví

Napište nám i vy – jak se vyrovnáváte se strachem?

Na vaše odpovědi se těšíme na adrese zpravodaj@bip.cz (nám. Republiky 35, Plzeň).

Nebojte se!

Diecéze plzeňská

**NE
BOJ
TE
SE!**

Já jsem
přemohl
svět.

(J 6,20;16,33)

Motto plzeňské diecéze 2020

Vědomostní soutěž Znalec plzeňské diecéze

Soutěž

Pozvání a pravidla

Milí přátelé,
stále se můžete zapojit do vědomostní soutěže s názvem Znalec plzeňské diecéze, soutěž potrvá až do 12. září. Je určena všem, kteří žijí na území naší diecéze. V tomto zpravodaji najdete 10 nových otázek, na které můžete odpovědět písemně nebo elektronicky do 20. května.

Odpovědi zasílejte na adresu Biskupství plzeňské, Jana Lazarová, nám. Republiky 35, 301 00 Plzeň nebo soutez@bip.cz.

Prosíme o zaslání odpovědí podle tohoto vzoru:

Soutěž: Znalec plzeňské diecéze – 3. kolo

Jméno a příjmení:

Adresa:

Odpověď:

1.....

2.....

atd.

Správné odpovědi se dozvíte v následujícím zpravodaji a dozvíte se také dalších 10 otázek.

Vyhodnocení soutěže proběhne při diecézní pouti 12. září 2020 v Teplé. Hlavní odměnou pro 3 největší znalce naší diecéze bude celodenní pobyt v Plzni s návštěvou církevních míst a oběd nebo večeře s otcem biskupem Tomášem v jeho domečku. Dalšími odměnami budou volné vstupenky do některých církevních objektů v naší diecézi a věcné dary. Každý soutěžící, který odpoví na všech 50 otázek (i když ne na všechny správně), obdrží po skončení diplom za účast v této soutěži.

Věřím, že Vás tato soutěž zaujme a přispěje k většímu poznání naší diecéze a jejího života.

Za všechny spoluautory přeji úspěch v soutěži.

P. Jakub Holík, generální vikář

Znalec plzeňské diecéze – 3. kolo

Prosíme o pečlivé přečtení každé otázky a zodpovězení všeho, co obsahuje.

1. Uveďte farnosti, jejichž území leží geograficky nejvíce na sever, na jih, na východ a na západ.
2. Kde se nachází kostel, který je stejně jako katedrála v Praze zasvěcený sv. Vítu, sv. Václavu a sv. Vojtěchu?
3. Jak se jmenoval kněz, který byl jako vůbec první vysvěcen pro plzeňskou diecézi, a v kterém městě se toto svěcení odehrálo?
4. V Nicově u Plánice je pohřben P. Antonín Šesták, na jehož náhrobku se píše, že byl také vynálezce. Co vynalezl?
5. Známé poutní místo Vavříneček u Domažlic se nachází na tzv. Veselé hoře. Podle čeho se jmenuje Veselá? A kdo zde kázal na významné pouti 13. 8. 1939?
6. V lázeňském areálu v Letinách (farnost Blovice) je kaple českého světce, který zde podle tradice krátce pobýval. O koho jde?
7. V jedné farnosti naší diecéze se dá „koupit tma“. Jak se farnost jmenuje a s jakým jevem je „koupení tmy“ spojeno?
8. V kterém městěčku naší diecéze se natáčel seriál Zdivočelá země o osudech rodiny Antonína Maděry?
9. Kde a ve kterém roce byl postaven nejmladší katolický kostel v Plzni?
10. Ze které farnosti naší diecéze pochází současný diecézní biskup v bavorském Řezně?

Odpovědi na otázky z 2. kola

1. Jaké je přesné datum vzniku naší diecéze a který církevní svátek se ten den slaví?

31. 5. 1993, Svátek Navštívení Panny Marie

2. Kde se nachází farní kostel zasvěcený křesťnému patronovi našeho otce biskupa?

Jde o farní kostel sv. Tomáše v Nýrsku.

3. Na plzeňském centrálním hřbitově je pochován jeden český biskup. Uveďte jeho jméno a rok narození a úmrtí.

Biskup Ladislav Hlad (pomocný biskup pražský), narozen r. 1908, zemřel r. 1979

4. V katastru které obce se nachází poutní místo sv. biskupa Wolfganga, lidově nazvané Bolfánek?

Chudenice (farnost Švihov)

5. Jak se nazývá oblast v Rumunsku, ze které přišlo hodně českých krajanů do naší diecéze (zvláště na Plzeňsko, Rokycansko a Chebsko)?

Banát

6. Jak zněla diecézní motta pro roky 2017, 2018 a 2019?

2017: „Bože zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid, hled' zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě ved'.“

2018: „Každý, kdo se stal učedníkem království nebeského, podobá se hospodáři, který vynáší ze svého pokladu nové i staré.“

2019: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.“

7. Farnost Plzeň – západ nemá farní kostel v Plzni, ale v obci mimo město. Jak se obec jmenuje a komu je zdejší kostel zasvěcený?

Vejprnice, farní kostel sv. Vojtěcha

8. Ve které obci s poutním kostelem a hradem se natáčel v roce 1978 známý film „Balada pro banditu“ s Miroslavem Donutilem?

Andělská Hora u Karlových Varů

9. Ve kterém klášteře, přeměněném na kasárna, prožil vojenskou službu zpěvák Karel Kryl, který zde byl inspirován ke své známé písni „Anděl“?

Chotěšov

10. Do kterých farností patří „zbožné“ obce Boží Dar a Hromnice a do které „bezbožná“ obec Bezvěrov?

Boží Dar – farnost Ostrov, Hromnice – farnost Dýšina, Bezvěrov – farnost Manětín

Co se stalo

Co se stalo

BŘEZEN

Biskup Tomáš naslouchal lidem v těžkostech na speciální telefonní lince.

„Vnímám velkou tíži a náročnost současné situace. Řada lidí je v karanténě, nemohou se stykat se svými blízkými, mají o ně strach, mnozí nemohou pracovat. Rád bych se svými omezenými možnostmi nabídl pomoc a naslouchal těm, kteří prožívají něco těžkého a potřebují se o to s někým podělit. To je důvod, proč zřizujeme tuto linku, proč nabízím svůj čas a svoji připravenost naslouchat,“ řekl biskup Tomáš Holub k nově zřízené službě, která začala fungovat na konci března. Lidé z Plzeňského či Karlovarského kraje, věřící i ateisté, se mohli na biskupa Tomáše obracet od pondělí do soboty v čase od 11 do 13 hodin. Kdo se zdráhal zatelefonovat, mohl napsat textovou zprávu. *„Pokud by to pomohlo alespoň jednomu člověku, dává to smysl,“* dodává plzeňský biskup.

V době nouzového stavu zvaly zvony v naší diecézi každý den k modlitbě.

Během desetiminutového zvonění se v kostele modlil také místní farář za vyřešení celé situace spojené s celosvětovou pandemií koronaviru. Ke zvonění se připojily jak velká diecézní města, jako jsou Plzeň, Karlovy Vary nebo Domažlice, tak malé obce rozmístěné na celém území plzeňské diecéze. Příkladem jsou Holostřevy u Boru u Tachova. Působí zde Komunita Noe a právě zde nápad na zvonění vznikl. Jáhen a obyvatel místní fary Elva Frouz k tomu říká: *„Napadlo mě to hned na začátku nouzové stavu jako způsob, jak dát lidem ve vsi najevo, že jsme s nimi, že se modlíme za ně a za jejich blízké. Napsal jsem proto e-mail všem obyvatelům Holostřev i všem příznivcům komunity Noe. Řekl jsem to také biskupovi Tomáši Holubovi, kterého to zaujalo, a tak se to začalo šířit i do dalších farností. Normálně tady nezvoníme, a tak je to teď výrazné. Víím, že hodně lidí ve vsi zvonění poslouchá a cítí se tím oslovený, i když se většina z nich nepokládá za věřící.“* K Holostřevům se postupně připojily dvě desítky kostelů. Podle Elvy Frouze se k modlitbě mohl připojit skutečně každý, i člověk, který se nepokládá za věřícího: *„Zvonění je znamením toho, že si přejeme pokoj a bezpečí pro všechny místní i pro jejich přátele a příbuzné. Kdo chce,*

může se jakkoli připojit – myšlenkou, zastavením, přáním dobra. Myslím, že hodně lidí, kteří se nepokládají za věřící, se zkusí nějakým způsobem pomodlit.“ Podle Elvy Frouze bude zvonění trvat do konce mimořádných opatření proti šíření koronaviru: „Chceme to držet minimálně do konce nouzového stavu. Potom uvidíme, zda ve zvonění budeme pokračovat, případně s jakou myšlenkou.“

Více informací a farnostech a kostelech, které se k iniciativně připojily, najdete na webu www.bip.cz.

Poděkování farnosti Rokycany.

Když jsme začátkem února začínali službu zastupování pana faráře a vikáře Marka Winiarského, nečekali jsme, že v závěru března nám nebude dopřáno říct všem farníkům to „obyčejné“ a lidské: Děkujeme! Společně jsme prožívali dny a události, které nám sloužily k poznávání života na Rokycansku. V kolo-běhu života přišly zkušenosti z pohřbů zesnulých Romů, z výuky náboženství, z pastorační práce v domově důchodců... Na přelomu února a března jsme ještě stihli prožít duchovní obnovu ve farnosti a pak už přišly nám všem známé události nouzového stavu. Denně jsme se modlili za kněze, kteří zde slouží, a za všechny, kteří patří do velkého „rajonu“ farnosti. Touto cestou děkujeme odvaze pana faráře Marka, který nám svěřil na dva měsíce svou farnost v době sabatického volna. Děkujeme panu kaplanovi Pavlovi Frývaldskému a jáhnu Jindřichu Fenclovi za bratrské společenství, p. Jardovi Bělohoubkovi, pí. Stanislavě Hricové, pí. Marii Bauerové a kostelníkům, kteří nás postupně a prakticky zasvěcovali do běžného provozu života farnosti. Milí farníci! Děkujeme Vám všem za Vaše svědectví, vstřícnost, obětavost a radost z víry! Právě ta bude v dalším období pro nás všechny výsostně důležitá. V modlitbách na Vás pamatují **P. Pavel a br. Josef, misionáři.**

22. března vydal biskup Tomáš Holub mimořádný pastýřský list.

Mši svatou slavil biskup Tomáš v kapli Salesiánského střediska v Plzni-Lobzích. Během bohoslužby (kterou bylo možné sledovat online) zazněl mimořádný

pastýřský list, jehož plné znění jsme publikovali v dubnovém čísle tohoto zpravodaje a je k dispozici také na webu diecéze (www.bip.cz). Otec biskup v pastýřském listu o čtvrté neděli postní mimo jiné vyzval k tomu, aby se věřící z naší diecéze připojili v pátek 27. března k diecéznímu půstu.

27. března udělil papež František mimořádné požehnání Urbi et Orbi.

V deštivý páteční podvečer se papež František na opuštěném Svatopetrském náměstí spojil s lidmi sužovanými pandemií koronaviru po celém světě. Bez účasti věřících se před Bazilikou sv. Petra konala mimořádná pobožnost. Zaznělo čtení z Markova evangelia (4,35–41) o učednících v bouři na jezeře a o Ježíši zatím spícím na zádi lodi. „Jako učedníci z evangelia ocitli jsme se náhle v neočekávané a zběsilé bouři,“ vystihl papež František zřetelnou paralelu se situací, kterou nyní prožíváme. „Uvědomili jsme si, že jsme na stejné lodi, všichni zranitelní a dezorientovaní, ale zároveň důležití a nezbytní, všichni jsme povoláni veslovat společně, všichni se potřebujeme navzájem těšit. (...) Jako oni učedníci, kteří jedním hlasem a s úzkostí říkají: Hyneme, tak i my jsme postřehli, že nemůžeme jít každý dál na vlastní účet, nýbrž pouze společně.“ Papež František ve svém poselství připomněl, jak jsme my lidé zranitelní. Po promluvě setrval v adoraci před Nejsvětější svátostí, zazněly také přímluvy speciálně pro současnou situaci. Následovalo mimořádné požehnání Urbi et Orbi, které papež uděluje obvykle jen o Vánocích a Velikonocích. Požehnání bylo spojené s plnomocnými odpustky pro každého, kdo se podle svých možností připojí k modlitbám, například prostřednictvím sdělovacích prostředků. (Český překlad papežovy promluvy je k dispozici na webu www.cirkev.cz.)

27. března se naše diecéze spojila v půstu.

„Při liturgii na Popeleční středu zazněla modlitba, ve které jsme prosili, aby nás půst posílil. Jsem přesvědčen, že v současné situaci je správné znovu a naléhavě prosit Boha o posilu i tímto způsobem, a proto zvu celou naši diecézi, aby se (...) spojila v postu, který nás posílí na naší duchovní cestě neznámou krajinou dnešních dnů,“ napsal biskup Tomáš v mimořádném pastýřském listu.

30. března – 5. dubna proběhl Týden modliteb za mládež.

Sekce pro mládež vybědla v současné době především k modlitbě a k pomoci potřebným. Mladí lidé byli povzbuzeni k vytvoření společenství například prostřednictvím sociálních sítí, k četbě Písma svatého a k meditaci nad veršem, který papež František vybral jako téma diecézního setkání mládeže v roce 2020: *Mládenče, pravím ti, vstaň!* (srov. Lukáš 7,14). Vzhledem k pandemii koronaviru se letošní diecézní setkání mládeže bohužel nemohla uskutečnit, tedy ani plánované setkání Log in! v Karlových Varech-Staré Roli. Televize Noe ale na sobotu 4. dubna připravila speciální odpolední vysílání – studio Vstaň!, jehož cílem bylo spojit mladé lidi napříč diecézemi v celé České republice. Hostem pořadu byl také plzeňský biskup Tomáš Holub. Telefonicky odpovídal na otázky mladých tazatelů a vyzýval je k aktivitě v této obtížné době.

DUBEN

1. dubna sloužil biskup Tomáš mši svatou za dárců těl.

Vzhledem k opatřením zamezujícím šíření koronaviru slavil biskup Tomáš mši svatou soukromě. Se svou modlitbou, vzpomínkou či poděkováním za ty, kteří věnovali své tělo na lékařské účely, jste se mohli připojit na jakémkoli místě ve středu 1. dubna v 19 hodin.

7. dubna uplynulo 30 let od biskupského svěcení Františka Radkovského.

V roce 1990 přijal Mons. František Radkovský biskupské svěcení z rukou pražského arcibiskupa, kardinála Františka Tomáška. O tři roky později byl papežem Janem Pavlem II. jmenován prvním biskupem plzeňským. Jako biskupské heslo si otec František zvolil slova z Prvního listu apoštola Jana: „*Uvěřili jsme v lásku.*“ Rozhovor s otcem Františkem k tomuto tématu jsme publikovali v dubnovém čísle zpravodaje. Blahopřejeme otci Františkovi a vyprošujeme pevné zdraví a hojnost Božího požehnání!

Do konce května se můžete přihlásit na e-kurz přípravy na manželství. (konarikova@bip.cz)

Vzhledem k aktuální situaci nabídlo Centrum pro rodinu e-kurz přípravy na manželství. Součástí kurzu je sedm nahraných přednášek, námětů a impulzů pro společnou komunikaci a práci párů doma. Podklady k jednotlivým tématům dostávají přihlášení účastníci na emailovou adresu, a to vždy až po zaslání vypracované části domácího procvičování k předchozímu tématu.

Televize Noe pro vás a s vámi

Desátým květnem vstupuje televize Noe do patnáctého roku svého života. V průběhu oněch požehnaných let rozšířila své vysílání na celých čtyřicet hodin denně, zvětšil se její pracovní tým, přibylo externích spolupracovníků, podstatně se změnilo i technické zázemí a vybavení. Tím, že se vysílání stalo snadno dostupným na území celé republiky, se mnohonásobně rozšířil okruh diváků.

Přes všechny vývojové změny vyrůstá televize Noe ze stále stejných pevných kořenů, stále a bez výhrad jsme televizí dobrých zpráv. Jsme rádi, že hlavně těm, na které spolu s nemocemi a věkem doléhá samota, se stáváme víc než blízkými společníky. Silně jsme to prožili v době uzavřených kostelů, kdy tolik lidí prožívalo naším prostřednictvím mše svaté, naslouchalo inspirujícím promluvám duchovních nebo sledovalo hodnotné filmy a pořady o světcích či významných poutních místech. V pravidelných misijních magazínech a dokumentárních filmech zveme diváky také k účasti na budování misijního díla. Velké ohlasy máme i na pořady folklorní,

populárně vědecká zastavení v přírodě či hlubinách vesmíru nebo koncerty v nádherných sakrálních i světských prostorách. Každodenními průvodci programem jsou moderátoři Živě s Noe. Do studia zvou zajímavé osobnosti z nej-různějších oborů i televizní diváky, kteří se mohou ptát, přispívat svými názory a třeba také soutěžit.

Od samých začátků budujeme se svými diváky a příznivci blízké společenství. Přestože sídlíme v Ostravě, chceme jim být co nejlíže i v každém místě u nich doma. Navštěvujeme proto farnosti a další místa ve všech diecézích včetně Diecéze plzeňské. Uskutečnili jsme například řadu přenosů nejen z Chodských slavností v Domažlicích s poutí na svatý Vavříneček. Společně s vámi jsme prožívali oslavy dvacátých a o pět roků později také pětadvacátých narozenin plzeňské diecéze. V roce 2016 jsme v přímém přenosu vysílali slavnostní bohoslužbu z katedrály sv. Bartoloměje s biskupským svěcením Mons. Tomáše Holuba. Loni jsme v Boru u Tachova oslavili třinácté narozeniny naší televize a zaznamenali krásné koncerty. Také letos, pokud to okolnosti dovolí, do plzeňské diecéze rádi přijedeme.

Všem příznivcům i touto cestou děkujeme. Velké poděkování patří také všem, kteří se za nás modlí. I my modlitbu stále potřebujeme. Těšíme se na setkání s vámi u televizních obrazovek a co nejdříve také u vás v západních Čechách.

Redakce televize Noe.

Karanténa jako příležitost

Nečekané Velikonoce a pastorační příležitosti v době karantény

Většina z nás by si asi dost těžko uměla představit zrušení olympijských her. Ještě více z nás by si v dnešní době, ve které je svoboda pohybu výsadním právem, umělo těžko představit, že budeme nuceni zůstat doma a budeme moci vycházet ven jen z nejnútnejších důvodů. A my křesťané jsme si asi už vůbec nedokázali představit, že jednou budeme neděli co neděli sedět doma, číst si z Písma, modlit se Otčenáš a hotovo, žádná živá mše, žádné přijímání, žádná svátost smíření. Opět se nám tím potvrzuje, že vždy je možné čekat nečekané... Ostatně to je celý příběh Velikonoc, které jsme teď oslavili. My na to sice rok co rok liturgicky čekáme, ale učedníci, kteří byli prvními svědky události vzkříšení, to rozhodně nečekali... Paradoxně jediní „neklidní“ a v očekávání byli velekněží, kteří nařídili zapečetit a střežit hrob, aby se „náhodou“ něco nestalo. Příjemnějším nám v Plasích se zdá, že tohle období je tak velikonočnější, než jsou obvyklé očekávané a známé Velikonoce, u kterých víme, jak to dopadne.

Myslím, že mí spolubratři by souhlasili s tím, že karanténa je pro nás určitou očistou. Najednou už nejezdíme desítky kilometrů, abychom odsloužili mši a jeli zase zpátky, pak nějaké duchovní obnovy, víkendovky, spolča, rozhovory, zpovědi... A člověk si v tom ani nevšimne, že je více farářem než misionářem. Vždycky jsme se snažili dělat věci tak nějak „po našem“, teologicky řečeno „v souladu s naším charismatem svatého Evžena“. Přesto nám karanténa vzala pokušení se dále vymlouvat na to, že musíme tohle a tamto! Všechno, co karanténou vzniklo, se snažíme vnímat jako pastorační příležitost. Začali jsme myslet více kreativně (misijně), protože na to teď máme čas. Vznikl projekt „V karanténě jsme spolu“. Cílem tohoto projektu, který není jen náš, ale celé oblátské rodiny a přátel, je se nadechnout, být si nablízku a udělat si radost. Proto vznikl Denní impuls k nadechnutí, Nedělní impuls v podobě promluvy nad biblickými texty, sdílená životní zkušenost se Slovem Evangelium live, zprávy našich scholastiků z římské „červené zóny“ Vermicino, Postní čtyřcítka, ve které se náš mladý spolubratr Pavel sdílel o tom, co všechno vstoupilo do jeho životní cesty. A pak

je tu Infekční čítárna, ve které se člověk může zaposlouchat do úryvků z oblíbených knih našich přátel, namluvených jejich vlastním hlasem... Kromě toho nás karanténa motivuje k větší systematickosti kontaktu s farníky. Sbíráme jejich telefonní čísla, maily, WhatsAppy, Instagramy apod. Hrozně moc věcí se tím ulehčuje a nikdy jindy bychom se k tomu nedostali. Pro naše farníky jsme také nachystali velikonoční bezkontaktní dárek ke dveřím ve formě požehnaných větviček s přáním, které jsme rozvázeli o velikonoční neděli.

Obavy z karantény máme asi jen dvě – obavy o zdraví našich starších, a tudíž zranitelnějších farníků, a to nejen fyzické, ale i duševní. Fyzická samota těchto dní je pro ně dost frustrující. Druhá obava souvisí s koncem karantény. Bojíme se, že se všechno vrátí do starých kolejí a vůbec nic se nezmění ani pastoračně, ani strukturálně, protože na kreativitu z Ducha už prostě zase nebude čas a my budeme už zase jen „objíždět a zásobovat“. Tenhle čas je obrovskou šancí ke znovuobjevení našeho společného křesťanského kněžství. Na velikonoční triduum a ani žádnou neděli jsme vědomě nenabídli online mše, ale náměty k „bohoslužbám v obýváku“, jak jsme je nazvali. Rodiny spolu doma slavily jednotlivé dny tridua jako pokřtění kněží! Čtou Písmo, sdílejí se, modlí se za sebe navzájem v přimluvné modlitbě. Dostávali jsme fotky, na kterých bylo zachyceno rodinné umývání nohou... Prostě síla. Ještě před pár týdny bychom tomu nevěřili. Je to obrovská šance pro naši církev a pro náš duchovní růst. Doufáme, že se z toho po uvolnění opatření vlády nestane jen nějaká mimořádná forma slavení, vytěsněná na okraj jenom proto, že mše je prostě „víc“.

Velikonoce jsme si z pohledu kněží a sloužených obřadů a mší prožili zjednodušeně, ale jinak téměř stejně jako předchozí roky. Ale bez účasti farníků takové slavení trochu postrádalo tu radost ze společenství. Zase jsme si na tom uvědomili, jak nic nemůže nahradit živou slavicí církev. Nelze to nahradit podcasty, emaily, telefonáty a ani online mšemi. V karanténě prostě chybí ta „živá přítomnost“ těla Kristova.

Kromě těchto různých věcí, u kterých se snažíme kreativně „vyřádit“, nás otec biskup Tomáš poprosil o službu duchovní pomoci na telefonu za naší diecézi. Je to už pár týdnů, co tuto službu provozujeme na k tomu speciálně určeném telefonním čísle. Poptávka opravdu nabývá na intenzitě tím víc, čím déle trvá karanténa. Lidé tak mají větší pocit samoty a také víc přemýšlejí nad věcmi, na které řekneme předtím neměli čas. Někteří volají, aby se s námi jen pomodlili. Jiní, protože řeší vážnější duchovní problémy nebo strachy. Pokud se tedy někdo v této době z nějakého důvodu necítí dobře, jsme tu pro něj ještě víc s telefonem u ucha. Nabídneme modlitbu po telefonu, radu, povzbuzení... Je to všestranná služba.

Všem bychom chtěli popřát, aby se nebáli novosti, která s karanténou přichází. My sami máme pocit, že jsme nějak znovu ožili a tuhle zkušenost dělá v naší farnosti i spousta rodin v domácích církvích. Nebojme se zainvestovat do vztahů, když jsme teď „donuceni“ být v rodinách více spolu nebo jsme naopak více sami. Myslím, že až zase otevřeme kostely, budou se nám po skončení bohoslužby těžko zamykat, protože budeme chtít být spolu, budeme se na sebe těšit, takže z nich budou lidé odcházet jen velmi neochotně a pomalu. A to je

dobře... Možná pak taky konečně ty klíče od těch kostelů zahodíme, protože všichni nějak přijmeme, že církve jsme my.

Petr Dombek OMI (Plasy)

Začnu v množném čísle: V tomto čase jsme s otcem Milanem šli v prostotě ducha a s důvěřivostí cestou, kterou nám vytyčila vláda i náš biskup. Nezkoušeli jsme tvrdit, že krychle je v podstatě kulatá, ani jsme jí nevyčítali, že je hranatá. (Správně identifikovat nepřítele bývá v boji klíčové.) Prostě jsme přijali pravidla, která jsme si neurčili a která nás tlačila, a nechali se jimi vést. Pořád si myslíme, že tak je to správné.

V našem skromném farním obvodu se záhy ujalo šití roušek. Obětavost a ochota šijících žen byla úžasná. Části produkce jsme pomohli v místě, druhou část dodávala farnost do plzeňské Charity. Jinak jsme se dál snažili být lidem k dispozici. V případech opravdové potřeby jsme vyjížděli, jinak jsme byli na telefonu. Streamování jsme dosud nenabízeli. Netrpíme kvůli tomu neurózou.

Pro mě byly cenné hovory s lidmi po telefonu. Pomáhaly mi postupně tříbit názor na situaci skrze to, jak ji prožívají různí lidé, hlavně ti starší a rodiny s dětmi. Jsem vděčný za ten čas. Sám jsem zvolnil, zastavil se a zaposlouchal do svého života. Tento čas je časem zjevujícím ("apo-kalyptickým") – pomáhá na světle různým zasutým skutečnostem v našich vztazích. Bohu díky za to.

P. Richard Polák (Kralovice – Jesenice – Lubenec)

Reflexe Velikonoc v rodinném kruhu

Opatření proti šíření koronaviru změnila řadu věcí i v mém životě. V první řadě jsem přestala dojíždět do práce autobusem. Každoročně jezdím od jara do podzimu z Františkových Lázní do Chebu na kole, tak jsem prostě letos začala o něco dřív. Na ranní mrazíky pomohou dvojce rukavice, vycházející slunce a ptačí zpěv jsou mi odměnou za trochu té otužilosti. Na faře v Chebu, kde pracuji v charitní kanceláři, jsme zavedli řadu praktických kroků, které minimalizují společné setkávání týmu, a omezili jsme kontakt s veřejností, ale jinak pracujeme dál pořád stejně.

Navíc jsem se po večerech zapojila do šití roušek a také jsme se s panem farářem rozhodli telefonicky kontaktovat všechny naše farníky v seniorském věku. Nyní se nám velice hodilo, že u nás máme tzv. registr farníků, kde máme kontakty na všechny, kdo nějak přináleží k naší farnosti. Do obvolávání přibližně stovky farníků se zapojilo 5 členek pastorační rady. Všechny seniory jsme informovaly o situaci ohledně zrušených bohoslužeb, nových opatřeních a pravidlech v praktickém životě. Chtěly jsme také zjistit, zda mají někoho, kdo se o ně může postarat, nabízely jsme jim pomoc, podporu i hotové roušky. Tyhle rozhovory nás hodně potěšily, protože mezi kontaktovanými nebyl vůbec nikdo, kdo by byl zcela osamělý. Každý měl okolo sebe rodinu, přátele či sousedy, kteří mu pomáhají. Až do začátku Velikonoc jsme telefonáty ještě 2–3x zopakovaly.

Doma mi to tak trochu připadá, jako kdyby byly prázdniny, protože oba synové jsou s námi doma a já jim musím pořád něco péct a vařit. Jeden se učí na maturitu a druhý píše bakalářskou práci. A protože je téměř stále slunečné počasí, odpoledne chodíme jednotlivě či po dvojicích na procházky.

Velikonoce letos pro mě byly v určitém ohledu smutnější – to, že jsme se nemohli všichni sejít na křížové cestě nebo na bohoslužbách v kostele, mě opravdu mrzelo. Uvědomuji si postupně, že setkávání s ostatními farníky mi už hodně chybí.

Na druhou stranu to byla příležitost trávit víc času společně s rodinou, zapojit syny aspoň trochu do společného slavení doma, vzpomínat na minulé roky a děkovat, že jsme ve zdraví zase všichni takhle pohromadě. Měla jsem i víc možností jít ven, sama si v přírodě někde posedět a v klidu se modlit a užívat krásy stvoření.

Co se týká bohoslužeb, tak náš pan farář Petr Hruška se rozhodl, že je zkusíme s podporou malého týmu 2–3 osob přenášet on-line z farního sálu. V rámci této služby jsme se při velikonočních bohoslužbách vystřídali postupně skoro všichni akolyté a lektori z pastorační rady, kteří nejsme v seniorském věku. Mohla jsem si tedy vyzkoušet, jaké to je „být při tom“ i jaké je sledovat bohoslužbu na počítači, což obvykle nedělám. Na Zelený čtvrtek mi nebylo moc dobře, tak jsem celý den ležela. Bohoslužbu večer jsem sledovala v pyžamu z postele a říkala jsem si, že mě tahle forma slavení upřímně řečeno moc neoslovuje. V pátek už mi bylo dobře, tak jsem se odpoledne na křížovou cestu a na večerní obřady uctívání kříže oblékla, jako kdybych měla jít do kostela, a celý obřad jsem reagovala, jako kdybych tam byla, včetně odpovědí, zpěvů i postojů, a byl to pro mě úplně jiný prožitek! Nebylo to úplně stejné jako být na mši svaté osobně, ale dost se to tomu blížilo. Takže z toho pro mě vyplynul závěr, že jak danou situaci prožiju, je z velké míry dáno tím, jaký k ní zaujmu vnitřní i vnější postoj.

V sobotu při vigílii jsem byla součástí asistence ve farním sále, kde jsem si s velikou vděčností užila, že tam mohu být. Zároveň jsem ale pociťovala smutek při vzpomínkách, jak to bylo krásné a slavnostní ty minulé roky, kdy jsme si užili oheň venku, Exsultet v chrámě zpívány z kazatelny a průvod se svíčkami...

V kostele u nás bývá obvykle v neděli 100–120 věřících, ale velikonoční on-line bohoslužby z Chebu měly 100 až 300 zhlédnutí a sobotní vigílie dokonce téměř 1200. V komentářích pozdravovali lidé z nejrůznějších koutů Čech i ze zahraničí, takže své příznivce si tato forma slavení určitě získala. Ale myslím, že velkou roli ve sledovanosti hrál i tón kázání patera Hrušky, který je vždy prodchnutý Pokojem, Láskou a Nadějí.

Eva Kolařová

Už od rána cítím, jak jsem naštvaný na všechno kolem sebe. Je to jako zlý sen: nezpovídá se, kostel je u nás zavřený a všichni doma čekají jako vyplašené ovce a bojí se, že se nakazí tím novým čínským virem. Štve mě, jak jsou všichni nerozumně poslušní.

Ptám se sám sebe: „Kde by asi dnes byl Pán Ježíš?“ Nechci věřit tomu, že by byl zavřený v nějakém rabínském domě. Asi každý máme jinou představu Boha, ale až teď si uvědomuji, že také každý z nás má i rozdílnou představu samotného Pána Ježíše. Můj Ježíš je milující rebel.

Konečně na Velký pátek je státní svátek. Co s ním? Otevřu počítač a přečtu si rozjímání od P. Emila Soukupa, pomodlím se a zjistím, že jsem v kuchyni pořad

sám. Nahoře v patře, kde mají děti pokoje, se Eliška zuřivě dožaduje své kalkulačky, jasně, že si ji půjčil její nejmladší bratr Martin pro své výpočty. Je Velký pátek a Eliška píše písemku z matematiky, vůbec se tomu nevidím. Nahoře počítá celá naše rodina, já v kuchyni začínám vařit. Koupil jsem čtyři pstruhy, jsou to mackové, nevejdou se ani na pekáč, tak jim uříznu hlavy a za pár minut se mi podařilo zacpat šrotovník a odpad. Lezu pod dřez a čistím odpad plný sešrotované rybiny. Když už jsem na kolenou, tak vytřu celou kuchyni. Písemka i oběd dopadly dobře. Dokonce i odpad v kuchyni už odtéká. Venku je krásně a nám na zahradě rozkvetla do růžova višň, která je teď plná včel.

Poprvé k nám na oběd přijede i děda, obědváme venku. Dáme si kávu a vzpomínáme. Přesně před dvěma roky jsme v tuto dobu byli na pouti v Izraeli. Také jsme si zde prošli a pomodlili celou křížovou cestu, jak ji šel pán Ježíš až na Golgotu. Pro mě to byl veliký zážitek, ale zároveň i trochu zklamání. Samozřejmě jdete po kamenech a uličkách, kterými byl vláčen pán Ježíš, ale kolem vás je spousta lidí, procházíte rušným a přeplněným bazarem, kde na vás útočí dotěrní prodávající, a koukáte kolem sebe, abyste se neztratili. Na konci zjistíte, že ta Golgota není zase tak veliký kopec.

Po siestě si zapínáme televizi NOE a díváme se na záznam Toufarovy křížové cesty ze svatovítské katedrály. Text této křížové cesty napsali Miloš Doležal a Marie Judit od Ježíše Zmrtvýchvstalého. Celou křížovou cestu doprovázely i básně Bohuslava Reynka a zpěv katedrálního sboru. Musím se přiznat, že to byla pro mě nejkrásnější křížová cesta, kterou jsem kdy v televizi sledoval.

Při čtení jednotlivých zastavení na mě dýchá ta neskutečná krutost estébáků. Proč ho tak nelidsky mučili? A co vlastně udělal? Vždyť ani pohyb toho křížku sám neviděl. Co všechno P. Toufar musel vydržet a protrpět. Koho, nebo čeho se vlastně komunisti báli? Celá vesnice byla postižena. Jaký strach tam museli bolševici zasít, když ani po desítkách let se místní pamětníci nechtěli bavit o číhoštském zázraku. Po roce 1989 se našly jen dvě ženy, které našly odvahu se o těchto událostech bavit.

Možná právě tento rok všichni prožíváme svůj dlouhý Velký pátek. Bylo to na Velký pátek, kdy jsem si přiznal, že ne všemu musím rozumět. Mám radost, že si mě Ježíš vybral, ale i já slyším zakokrhát kohouta, abych si uvědomil, že nejsem dokonalý. Pořád ale věřím, že po Velkém a dlouhém pátku přijde Vzkříšení.

Petr Jankovec

Rozhovor s Mgr. Danielem Petříčkem

Rozhovor

Z důvodu opatření proti šíření koronaviru vydalo Ministerstvo zdravotnictví mimořádné nařízení – od 11. března 2020 do odvolání byly uzavřeny české školy. Zeptali jsme se **Mgr. Daniela Petříčka**, ředitele Církevního gymnázia Plzeň, na praktické dopady tohoto nařízení. Rozhovor proběhl 8. dubna, v době, kdy ještě nebylo zřejmé, kdy budou školy znovu otevřeny, v jaké podobě a zda vůbec proběhnou maturitní zkoušky.

Jak na vaše gymnázium dopadla opatření proti šíření koronaviru?

K zavření škol se pomalu schylovalo o jarních prázdninách. Tehdy jsme se v situaci začali orientovat a zveřejnili jsme stručné informace na webu gymnázia (www.cirkevni-gymnazium.cz). Bylo

to pak velmi rychlé. Děti nastoupily do školy 9. března, v pondělí po prázdninách. A my jsme hned v ten den zorganizovali průzkum, abychom zjistili, jestli někteří žáci nebyli s rodiči na dovolené v rizikových oblastech, například v Alpách.

Narazili jsme na jedno problematické stanovisko hygieny: byl oznámen termín, po němž lidé navrátivší se z Itálie museli zůstat dva týdny v karanténě. Řada z nich se ale evidentně vracela z této rizikové oblasti domů dříve (třeba jen den před oním termínem), aby se na ně nařízení o povinné karanténě nevztahovalo. Takový případ jsme řešili i na našem gymnáziu – nakonec se nám s rodiči žáka podařilo domluvit, že školu opustil. Byl to jen jeden případ.

Najednou ale přišlo nařízení o uzavření škol. Nejen pro nás, ale i pro všechny ostatní to bylo velké překvapení; takové rozhodnutí pana ministra jsme opravdu

nečekali. (Mysleli jsme si, že spíš dojde ke zpřísnění hygienických opatření.) Kdyby bylo alespoň řečeno, že se uvažuje o uzavření škol třeba za týden, za dva... Tohle opatření ale přišlo z ničeho nic, takže nás přivedlo do velmi nepříjemné situace.

Například jsme ze dne na den museli zavřít naši školní jídelnu, která denně vaří průměrně 950 obědů. S dodavateli jsme složitě vyjednávali o vrácení objednaných surovin, což se nakonec podařilo. Ale protože plánujeme dlouhodobě, kuchyně už měla naskladněné suroviny s delší trvanlivostí. Nejde ovšem o trvanlivost na dva měsíce, takže jsme museli některé potraviny nechat odborně zlikvidovat, například vejce nebo mléko.

Čekala nás i další dobrodružství. Pro žáky jsme zorganizovali lyžařský kurz v Alpách, na který měli odjít 15. března. Nejdříve jsme – společně s rodiči – řešili, jestli se ten kurz vůbec uskuteční. Rodiče souhlasili s tím, že se děti kurzu zúčastní. Ve středu 11. března ale přišlo uzavření škol, takže už bylo jasné, že se nikam nepojede. Hrozilo nám vysoké storno. Komunikovali jsme tedy s našimi rakouskými partnery, kteří nám nakonec vrátili zaplacenou zálohu. Na březen byla domluvena také exkurze žáků do Anglie; opět jsme řešili, jestli má tato plánovaná akce vůbec proběhnout. Když se situace kolem pandemie zhoršovala, rozhodl jsem, že se výjezd neuskuteční. V tomhle případě nám cestovní kancelář vyšla vstříc, takže rodiny dostaly zaplacené zálohy nazpátek.

Dodnes [rozhovor proběhl 8. dubna] řešíme záležitosti kolem týdenní exkurze do Itálie, která se bohužel také neuskuteční. Jde o naši tradiční akci pro předmaturitní ročník, je to taková perla – akce, kterou každoročně organizují kolegové dějepisáři, historici na slovo vzatí. Je zřejmé, že Itálie je v současné době paralyzovaná. Italští partneři nepracují, slibují, že se nám ozvou, až se situace vrátí do normálu. My ale zase máme zaplacené zálohy. Exkurze septimánů do Itálie se tedy letos určitě konat nebude, ale už jsme odeslali peníze jako zálohu. Doufáme, že Italové budou spolehliví. Zatím nám nabízejí rezervaci termínu na příští rok, ale těžko říct, jak se bude situace dál vyvíjet. Uvidíme.

Domluvené byly také výměnné pobyty – žáci našeho gymnázia měli odjet na týden do Německa, měli zajištěno ubytování v rodinách, naplánovanou docházku do německé školy. I tyto pobyty jsou bohužel zrušené. Jiní naši studenti byli loni na podzim ve Francii. Letos na jaře měli přijet francouzští žáci do Čech, byl pro ně připraven program i ubytování. Ani tato návštěva se vzhledem k stávající situaci neuskuteční. Na výměnné pobyty čerpáme granty, takže teď musíme jednat také s poskytovateli grantů o řešení, když se daná akce neuskuteční. Variantou zatím je změna termínu výměnných pobytů, v úvahu připadá jejich přesun na podzim.

Jak se žáci a učitelé potýkají s distanční výukou?

Byli jsme vrženi do zcela nové situace, na kterou nejsme připraveni – všichni se teď učíme, jak učit na dálku. I když někteří kolegové zkoušeli vyučovat ve virtuálním prostoru už dříve (dlouho před vypuknutím pandemie), byli to jenom jednotlivci. Šlo například o fanoušky výpočetní techniky, ne každý člen pedagogického sboru je ale takovým fanouškem. Teď byli k online výuce ze dne na den donuceni všichni, což ovšem přináší i řadu problémů.

Jde kromě jiného o problémy technického charakteru: každý nemá k dispozici perfektní vybavení, mnozí vyučující pracují doma se staršími, dosluhujícími počítači. Protože jsme se tímto způsobem vyučování dříve nijak systematicky nezabývali, neměli jsme zavedené ani žádné systémové prostředí (jako je např. Google učebna atp.). Po konzultacích s odborníky jsme se nakonec rozhodli využít systém Bakaláři. Jde o systém určený primárně pro administrativu, který ale umožňuje také komunikaci s rodiči i s žáky, jeho prostřednictvím lze zadávat úkoly i přijímat odpovědi žáků. Všichni naši učitelé systém Bakaláři znají, žáci i rodiče jsou zvyklí do něj přistupovat, protože v něm i za běžných okolností mohou najít užitečné informace. I když to nebylo ideální, zvolili jsme toto řešení. A také jsme vyučujícím doporučili, aby zkusili videokonference. Kolegům se osvědčila aplikace Zoom, takže i tu teď zkusíme. Bylo by samozřejmě lepší učit se s novými technologiemi v klidnějším období, nikoli pod takovým tlakem. Je tu ještě jedna komplikace. Ze začátku nikdo nevěděl, jak dlouho budou školy zavřené. Až později se ukázalo, že to nepotrvá, jak jsme očekávali, dva týdny, ale mnohem déle. Rozumím tomu, že si pan ministr nechává manévrovací prostor, když teď říká, že žáci se vrátí do lavic v druhé polovině května, nejpozději 1. června. Ten termín nikdo přesně nezná, tak to беру. Pro žáky, rodiče a nás učitele je to ale velká nejistota, protože nevíme, s čím můžeme počítat. V takové nejistotě se také velmi špatně organizuje výuka.

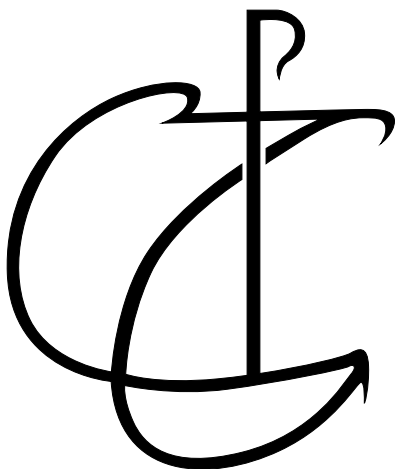
Učitelé také řeší, jak s využitím technologií učit novou látku. V některých předmětech si žáci formou samostudia mohou například projít některé texty, podívat se na video, dostanou k probíranému tématu třeba pracovní list... Klasická výuka je ale postavena na interakci – vyučující používají nadsázku i humor, mluví v hádankách, hrají si s jazykem, dávají indicie, aby žáci přišli na řešení či pointu sami. Tohle je denní chleba učitelů, ten základ, který při distanční výuce chybí. I když kolegové zkusí videokonference, není to věc, která by nás v tomhle smyslu spasila. Jazykáři třeba mohou rozdělit děti do menších skupin, procvičovat s nimi konverzaci... Ale například fyzika nebo přírodověda v předmaturitním ročníku, to jsou tři hodiny výuky týdně a hodně teorie, kterou musí učitel důkladně vysvětlit. Nejen naši učitelé tedy v době zavřené školy řeší zásadní otázku: obsah učiva a jeho rozsah. Někteří kolegové se rozhodli určitá témata teď neřešit, jejich žáci hlavně opakují a procvičují, případně řeší lehčí látku. Kolegové si zkrátka schovávají těžší témata na dobu, až budou školy v běžném režimu. Největší zátěž téhle mimořádné situace teď dopadá na rodiče a jejich děti. Je to teď těžké například pro rodiny, které mají více dětí, ale jen jeden počítač, na kterém musí pracovat rodič, takže ho nemůže dát plně k dispozici. Nehledě na to, že také v rodinách mívají starší, pomalejší počítače, problém bývá i s připojením k internetu. Ne všude běží tyhle věci tak dobře, jak bychom si přáli; bohužel ani škola, ani rodina s tím ale v tuhle chvíli nemůže nic moc dělat. Musím ale moc pochválit rodiče, velmi se snaží.

Máme ověřeno, že starší středoškoláci zvládají techniku, umí pracovat s počítačem a jsou schopni si sami dohledat různé studijní materiály, evidovat úkoly a plnit je. Děti na nižším stupni ale takhle pracovat neumí (a často ani nemají vlastní počítač). S menšími žáky (prima, sekunda – šestá, sedmá třída) to mají rodiče sku-

tečně těžké, protože jejich děti ještě třeba nejsou schopny samostatně pracovat a učit se v těchto podmínkách. Rodiče takových dětí jsou pak velkými pomocníky učitelů, protože pomáhají evidovat úkoly a hlídat termíny jejich odevzdání. Běží tu tedy velmi intenzivní komunikace mezi učiteli a rodiči i mezi učiteli a žáky. A třídní učitelé dost často pomáhají tu komunikaci vést. Je to takové jedno velké dobrodružství. A učíme se všichni.

Každého teď samozřejmě zajímá, kdy se děti vrátí do školních lavic, zda proběhnou maturitní zkoušky a jak to bude s přijímacím řízením. Vláda ani krizový štáb ale nemají křišťálovou kouli, ani odborníci nevědí, jak se bude situace ohledně pandemie vyvíjet. Máme tu tedy tuhle velkou nejistotu. Předpoklad, že se žáci vrátí do školy v druhé polovině května, vedl k tomu, že byla přijata novela školského zákona, která už po projednání senátem a podpisu prezidenta vstoupila v platnost. Tato novela upravuje pouze letošní, specifický školní rok a říká, že přijímací zkoušky proběhnou dva týdny po otevření škol a maturovat budou žáci tři týdny poté, co přijdou do školy. Nikdo nezná přesné termíny. Takže jedinou jistotou pro letošní maturanty i žáky, kteří budou skládat přijímací zkoušky, je právě ta nejistota. Pro obě skupiny žáků je stávající situace pochopitelně nepříjemná. Přijímací zkoušky měly proběhnout příští týden (*v týdnu od 13. dubna*), takže děti si teď neustále musí opakovat učivo, dokud se školy neotevřou a nepřijde ten den D. S maturitami je to ještě komplikovanější. Za normálních okolností by dnes, 8. dubna, měli maturanti už nějakou část maturitní zkoušky napsanou. Pokud se školy otevřou v druhé polovině května, proběhnou i letos tradiční maturity, kromě psaní slohových prací z češtiny a cizího jazyka. V případě, že se školy otevřou až v pondělí 1. června, tradiční maturitní zkoušky neproběhnou a maturanti dostanou vysvědčení, které bude vystaveno na základě studijních výsledků žáka z posledních tří vysvědčení.

Je tu ovšem ještě jedna velká neznámá, ke které se ministerstvo zatím nevyjádřilo. Bez ohledu na to, kdy se školy otevřou, musí učitelé všem žákům uzavřít klasifikaci za druhé pololetí. Po lednovém pololetním zkoušení a testování přichází v únoru trochu volnější režim a také týden jarních prázdnin (žáci i učitelé si musí trochu odpočinout). Sotva na konci února začali být studenti znovu známkováni, systém byl zastaven. V současné době se učí distančně, žáci se vrátí do školy až na konci školního roku, kdy by se měly uzavírat známky a psát vysvědčení. Ministr školství nabídl v médiích takovou představu, že by vyšla speciální vyhláška, která by „vypnula školní řády“, které za běžných podmínek přesně stanovují, kolik mají mít studenti známek, aby mohli být na konci pololetí klasifikováni. Je

jasné, že běžná pravidla nemohou být za stávajících podmínek dodržena. Myslím, že školy potřebují od ministerstva školství nějaký metodický pokyn nebo doporučení, které by stanovilo, jak letos žáky hodnotit. Během distanční výuky učitel ze svého domova provází žáky, žáci dokládají splnění zadaných úkolů. Učitel ví, co kterým dětem jde a co jim nejde. Snad by tedy bylo možné letos přistoupit k formativnímu (slovnímu) hodnocení, které by doplňovalo hodnocení sumativní, tzn. stejnou známku, kterou žák v tom kterém předmětu dostal v předchozím pololetí.

Jaká bezpečnostní opatření chystáte před návratem žáků do školních lavic?

Je nepříjemné, že ani od Ministerstva zdravotnictví, ani od Ministerstva školství nevíme, jestli bude škola jako zaměstnavatel povinná zajistit roušky pro své zaměstnance – učitele. Selským rozumem jsem stávající situaci vyhodnotil, při konzultaci s ostatními kolegy jsme se shodli, že s vysokou pravděpodobností tady taková povinnost bude. Určitě musíme zajistit na toalety i do tříd dezinfekci i antibakteriální mýdlo, narážíme teď ale bohužel na to, že toto zboží je v současné době na trhu velmi předražené. (Ekonomicky to chápou, ale považuji to za zneužití situace.) Ve svých rozpočtech teď chtěli nechtěli musíme najít prostředky na toto předražené, ale potřebné zboží. V úvahu připadá také měření teploty – tedy nákup teploměrů. Ale zdá se mi jako nesmysl, aby každé ráno pan školník měřil teplotu všem pěti stům dětí. V českých školách také nelze splnit podmínku, aby děti udržovaly dvoumetrové rozestupy. Ve třídách máme průměrně 32 dětí, které se o přestávkách pohybují na chodbách, máme například spočítáno, že ve školné jídelně se během půlhodiny vystřídá 300 žáků. Není reálné udržet takové množství dětí v rozestupech. Samozřejmě se zpřísní hygiena, školu můžeme nechat ještě před jejím otevřením vydezinfikovat.

Také si nedovedu představit, že by všichni žáci českých škol museli po celou dobu školního vyučování nosit roušky. S největší pravděpodobností by děti chodily do školy s doma ušitými rouškami – pokud by je musely mít 6 nebo 7 vyučovacích hodin stále nasazené, nejspíš by se udusily. Pochybuji o tom, že by rodiny byly schopné nakoupit jednorázové roušky v takovém množství, aby žák měl na den třeba tři roušky (po dvou hodinách by jednorázovou roušku vyhodil). Tohle si – při celkovém množství žáků ve školách – opravdu neumím představit.

Pro nás zatím z této situace vyplývá velká řada otazníků.

Co Vás v této výjimečné situaci naplňuje optimismem?

Radost, že se učiteli povedla hodina nebo že žáci uspěli v nějaké soutěži, teď schází. Optimismus se hledá dost těžko. Snažím se chodit hodně ven – se psem někam do lesa nebo na louku, kde nikdo není, vyčistit si hlavu. Energii mi dodávají slunečné dny – zima skončila.

Děkujeme za rozhovor.

*Otázky připravila a mluvené slovo převedla do textové podoby Jana Lazarová.
8. dubna 2020.*

Zeptali jsme se studentů

Jak prožíváš karanténu v době epidemie koronaviru? Z čeho máš strach a z čeho radost? Vítáš uzavření školy? Kde hledáš motivaci ke studiu? Jak se vypořádáváš s domácími úkoly? Považuješ jejich množství za přiměřené? Jak komunikuješ s učiteli a spolužáky? Jak vypadá tvůj duchovní život v době zavřených kostelů? Jak se chystáš slavit Velikonoce? Co nového ses v této době naučil?

Miša: Myslím, že současná situace pro mě není zdaleka tak tíživá, jako může být pro jiné. Karanténu prožívám doma s většinou své rodiny, za což jsem, vzhledem k celkovému vyčerpání během běžného semestru, opravdu vděčná. Zdaleka ne každý tuto možnost má. Čas strávený doma rozhodně nevnímám jako jakoukoli formu prázdnin, dokončení semestru samozřejmě nepočká, a tak se učení valí ze všech stran. Každý týden máme zápočtové testy a spoustu domácích cvičení. Když k tomu ještě přičtu nějaké ty domácí práce, rekonstrukci nebo práce na zahradě, může být i všední den v karanténě pěkně náročný. Jako obrovské pozitivum vnímám především to, že i v časovém stresu a vyčerpání si člověk může čas rozvrhnout naprosto podle svého a pokud opravdu chce, může se na chvíli zastavit a nechat všechno ostatní ztichnout. Najít si čas na zklidnění, modlitbu za své blízké nebo i jen tak pro sebe. Zkrátka čas na to, co v běžném provozu někdy nezvládneme zařadit do programu. Jedna z věcí, která může být pro mě, stejně jako pro většinu lidí, velice tíživá, je nedostatek lidského kontaktu. Schází nám lidé, které máme rádi. A i když teď třeba trávíme téměř veškerý čas doma, cítíme tu potřebu jejich blízké přítomnosti, stejně jako oni teď mohou, ale také nemusí, potřebovat nás. I když je někdy těžké některé věci přijmout, věřím, že všechno má svůj smysl a že právě tahle doba nás může mnohému naučit.

Marta: Mám radost, že trávím víc času doma, s rodinou. Vítám skutečnost, že se teď můžu zaměřit na učení se toho, co opravdu potřebuji, a že si můžu uzpůsobit denní harmonogram. Lépe si teď uvědomuji, že mě moc baví to, co studuju. Občas se musím přemáhat pracovat na domácích úkolech, ale jindy to zas jde samo. Množství mi přijde přiměřené i vzhledem k tomu, že jsem v maturitním ročníku. Se školou nemáme žádné oficiální všestranně využívané spojení, ale možná je to dobře, protože komunikace s učiteli (většinou prostřednictvím emailu) je pak osobnější. Se spolužáky se bavíme v rámci skupiny na Facebooku. Moje víra teď stojí víc než kdy předtím na modlitbě a Písmu, ale o to

Zeptali jsme se studentů

vratší možná je, když není tolik posilována společností. Společně s rodinou prožíváme online mše a přes Facebook se účastním dalších modliteb.

Terka: Tato zvláštní situace je pro mě dost náročná, a to nepatřím do žádné rizikové skupiny. Nejtěžší asi je být doma s rodinou a prakticky se nevidat s vrstevníky a se spolužáky. První dva týdny karantény pro mě byly vyloženě tragické, hroutila jsem se, topila v depresích... Bylo pro mě těžké v té podivné době nějak najít Boha. Jakmile nám ale všichni profesori začali posílat práci do školy, měla jsem režim a srovnala se. Díky tomu se mi vrátila chuť se smát, začala jsem zase posilovat a pracovat na sobě i svém vztahu s Bohem. Duchovně mě tato situace posunula dál. Pravidelně se modlím, i kdybych měla s Bohem jenom mlčet nebo plakat. A zase mám sílu věnovat se rodině a přátelům, chuť se učit a schopnost se ovládat, kterou jsem na začátku karantény (a vlastně i dlouho před ní) postrádala. Nemám možnost angažovat se v nějaké dobrovolnické organizaci, takže se snažím pomáhat okolí trochu jinak. Obnovuji přetřhaná pouta s přáteli, zkouším lidi rozesmát nebo je nutím se nad sebou zamyslet. Nevím, jestli se mi to daří u všech, ale drží mě to nad vodou. Velikonoce budou asi složitější než kdy dřív, moje rodina je nevěřící, mou víru úplně nechápou. Takže domlouvání se s přáteli na modlitbu jen dopoledne nebo pozdě večer, sledování mše se sluchátky v uších a zabalená v dece, nebo navlékání korálků na růženec a ve sluchátkách chvály, to je náplň mých letošních Velikonoc. Společensví i škola mi hrozně chybí, ale naštěstí se spoustou dobrých přátel jsem v kontaktu pořád. Věřím, že Bůh má celou situaci pevně ve svých rukou.

Markéta: Na začátku této situace jsem byla ráda za trochu volna v domnění, že to brzy zmizí. Postupem času si začínám uvědomovat, co se vlastně děje a jaké to může mít důsledky. Snažím se radovat z každého dne, kdy můžu vyjít na verandu, vyhřívat se na sluníčku a objevovat zatoulané cesty. Mám radost z jara, které je letos opravdu překrásné. Mám strach z uzavření hranic, ze špatných rozhodnutí vlády a hlavně mě děsí to, že se v lidech probudila podezřívavost, závist a potřeba udávat. Bude to znít šprtácky, ale škola mi chybí. Každý večer se modlím, aby mi Pán dal na další den vůli vytrvat v učení, a ono to funguje. Učitelé nás nešetří, takže je pořád co na práci. Snažím se plnit úkoly – vždycky si je rozdělím na jeden týden a plním je postupně. Je toho tak akorát. Komunikace je horší, vlastně jen pomocí e-mailu. Učitelé nám přes email zadávají práci, ale nabízejí i Skype či telefon. Tahle doba – karanténa – nás ale neodloučila od setkávání s kamarády (ať žijou sociální sítě!). Díky aplikaci na mobilu si čtu Bibli, ráda poslouchám chvály a každou středu koukám na živé vysílání mše pro vysokoškoláky. Snažím se modlit, teď v poslední době za člověka, který prochází těžkou zkouškou. A jak oslavíme Velikonoce? Na Velký pátek půjdeme na celodenní výlet a v neděli bude taková rodinná oslava na počest Ježíšova vzkříšení. Co nového jsem se naučila? Více plánovat své činnosti i číst víc Boží slovo, naučila jsem se domácím pracím i ztišení.

Natálie: Ze začátku jsem výjimečnou situaci moc nevnímala. Všichni jsme si mysleli, že karanténa bude jen na chvíli, dva týdny a dost. Jenže ono to tak není

a nebylo. Jsme teď měsíc doma a ještě tak měsíc budeme. Když jsem si tohle začala uvědomovat, bylo mi divně. Najednou jsem si připadala tak svázaná. Abyste to pochopili – jsem člověk, který neustále mění svou polohu. Jezdím po akcích a setkáních, ruch a lidé kolem mě, to je náplň mého života. Ze dne na den se to změnilo, najednou jsem odkázaná pouze na vlastní hlavu a myšlenky. To je věc, kterou jsem nikdy neuměla. Moje nálada je jako na houpačce; jednou je mi fajn, věřím, že to zvládnou, ale pak zas nedokážu nic a jen sedím a bez výrazu koukám před sebe. Někdy jsem plná života, někdy mám strach. Že se tu zblázním. Že se všechno tolik změní, že můj život bude úplně jiný. A nevím, jak bych takovou věc psychicky zvládla. Mám strach z toho, jakým způsobem současná situace ovlivní mé vztahy. Nejen s rodinou, ale i s přáteli, s mým přítelem... Z čeho mám radost? On je zároveň tou radostí, která mě drží nad vodou. Víím, že na to nejsem sama. Mám radost také z toho, kolik dalších lidí je tu pro mě. Kolik lidí se snaží pomoci druhým po celé zemi. Jak rychle se změnil způsob žití. Lidé si navzájem pomáhají. To je radost. Uzavření školy pro mě nebylo nijak zvlášť veselé. Jsem z konzervatoře, jsem tam spokojená, chodím tam ráda. Chci se dozvědět o dějinách hudby, chci se učit, jak správně postavit akordy vedle sebe, chci odrecitovat text a slyšet, co všechno bych ještě mohla udělat. Jenže teď sedím doma. Motivace ke studiu je jednoduchá – lepší dělat něco, i když jsou to nesmyslné úkoly (protože ty, co by dávaly smysl, nikdo nezadává), než nic. Nedokážu říct, jestli je množství úkolů přiměřené, asi není jedna správná cesta v jejich zadávání. Sama učím v ZUŠ, takže dávám úkoly, ale není to nic jednoduchého. Samozřejmě mi přijde super dostávat úkoly pravidelně, člověk ví, kdy přijdou, a může se na ně připravit. V naší škole to tak ale nefunguje. Učitelé se téměř všichni najednou probudili tři dny po uzavření škol. Dokážete si představit, jak nepříjemné bylo začít makat z 0 na 150 %. Psychicky mě to vydeптalo. Teď už je to ale dobré. Komunikace? Jediné, co se děje, jsou emaily od učitelů. Nic pravidelného. Napíší úkol, vypracuji ho, pošlu, nazpět mi přijde odezva. Jedna jediná učitelka se s námi spojuje pravidelně přes Skype. Se spolužáky máme společný chat na Messengeru. Tam ale řešíme jen školní věci. Navzájem si pomáháme, když třeba někdo nemá učebnici.

Jak vypadá můj duchovní život? Každou neděli máme doma bohoslužbu slova. Taťka je akolyta, takže je to fajn. Rozdělujeme si práci, dědu máme na Skypu a společně slavíme nedělní slavnost. Ale samozřejmě mi chybí návštěvy kostela. Možná proto jsem tak psychicky nevyrovnaná. Můj duchovní život byl už před karanténou na bodu mrazu. (Bývala jsem hodně aktivní, teď mi v tom něco brání.) Víím, že víru potřebuji a že věřit chci, takže to jednou bude zase lepší. Dva-krát týdně se modlím díky společenství – jednou se spolčím mladých a jednou se spolčím pár rodinných přátel z naší farnosti. Snažila jsem se párkrát modlit sama. Ale stává se mi, že se v tom necítím dobře nebo mi myšlenky utečou tak moc jinam, že toho raději nechám, nechám Boha být se mnou v běžných činnostech. Informace čerpám z internetu i z televizních zpráv, ale moc ráda ty zprávy neposlouchám. To nejdůležitější mi teď řeknou rodiče nebo přítel, víc to neřeším. Většinu Velikonoc strávím s rodinou doma. Překvapivě. V pátek budeme mít křížovou cestu, budeme se snažit letošní Svátý týden nějak prožít. Také

v to doufám. Je to moje nejoblíbenější část v roce... Ježíš Kristus nám vstane z mrtvých! A jestli jsem se něco nového naučila? Nevím, ale nejspíš se naučím to, že je možné tento čas trávit úplně jinak, než jak jsme zvyklí. Doma, odkázání na rodinu. Doufám, že mi Bůh v této době pomůže ho znovu najít. Moc bych si to přála.

Pepa: Z počátečního strachu, nejistoty a nervozity, jak bude vypadat blízká budoucnost, mi zůstaly všechny tři pocity, jen už v mnohem slabší míře. I když se vše mění ze dne na den, na tento výjimečný stav jsem si zvykl a snažím se v něm fungovat. Mám samozřejmě strach z nákazy, ale není nijak ohromující. Větší starosti mi dělá to, jak všechno zvládneme v České republice i na celém světě. Protože jsem student, dělají mi starosti uzavřené školy, distanční výuka i nejistota toho, kdy se školy otevrou. Radostí mě naplňují lidé, kteří se rozhodli jakkoli pomáhat ostatním. Radost mám také z toho, že jsem doma delší dobu než jen na víkend. Po měsíci karantény už ale moc toužím po přírodě a lidském kontaktu. Chápu, proč byly uzavřeny školy, uvědomuji si obavy a snahy, které za tím stojí; ale když vidím, kolik učiva jsem za měsíc stihl, nejraději bych šel zase do školy. Vyučující nahrávají přednášky, někdy máme semináře, máme dokonce zpřístupněné e-knihy v mnoha zdrojích, vidím tu snahu za tím vším a moc si jí cením. Učitelé i my studenti se snažíme zvyknout si na nové nevhodnější podmínky, ale není to jednoduché. Z hlediska ochrany proti šíření koronaviru uzavření školy vítám, ale z hlediska vyučování a kvality výuky ne. Kde hledám motivaci ke studiu? Je jednoduchá, ale přesto silná. Pokud se nebudu učit teď, budu toho mít ve zkouškovém období na konci semestru opravdu hodně a vím, že bych to nezvládnul a nenáviděl bych se, že jsem čas nevyužil lépe. Chtěl bych být produktivní a využít čas smysluplně, ale ani prokrastinaci se nevyhnu. Prokládám učení úměrnou dávkou prokrastinace. Domácí úkoly jsem dostal ještě před karanténou a ani v karanténě se jejich množství nezvýšilo, to je super. Jejich plnění už tak snadné není. Na první pohled se může zdát, že víc času na úkoly je výhoda, ale opak je pravdou. Když člověk ví, že v blízké době nebude test ani potřeba odevzdat úkol, snaží se mnohem méně. Když momentálně nemáte náladu, řeknete si, že to uděláte zítra, ale to je na tom všem nejzrádnější. Vyučující se mnou pravidelně komunikují, pokud něco potřebuji nebo mi něco není jasné, tak jim napíšu. Všichni jsou maximálně ochotní a vstřícní, na komunikaci s nimi si nemůžu stěžovat. Většina hromadných informací od vyučujících se mi objeví v e-mailové schránce. Semináře máme např. na Zoomu nebo Microsoft Teams. Za normálních okolností bych se viděl s přáteli a záležitostmi týkající se školy bychom vyřešili naživo, ale teď to musíme řešit např. přes sociální sítě.

Kačka: Nejsem z karantény kvůli koronaviru nadšená, to asi nikdo. Ale rozumím tomu, proč je nařízena, a myslím si, že je to rozumné řešení. Můj život se moc nezměnil – mám nastavený režim, o který se snažím dbát a v rámci možností ho dodržovat. Vstávám brzy ráno, abych měla náskok a začala se učit dřív, mohu pak také dřív skončit. Dost často vařím oběd pro své sourozence a občas stihnu nějakou domácí práci. Odpoledne trávím něčím, co mě baví: hrou na hudeb-

ní nástroje, pečením, sportem, prací doma... Mám strach z návratu do školy, nechci být pozadu. Děsí mě představa těch testů, které budeme psát, děsí má látka, kterou nestihneme probrat. Mám velkou radost, že si můžu rozvrhnout čas podle toho, jak potřebuji. Našla jsem čas na to, co jinak nestíhám: chodím sledovat východ slunce, otužuji se, čtu. Navíc můžu pracovat v pokoji, odkud mám krásný výhled do naší zahrady, můžu poslouchat, jak zpívají ptáci. Co si myslím o uzavření škol? Když chodím do školy, dostanu k látce výklad, a většinou jí porozumím. Teď jsem na to trochu sama; rodiče se mi snaží pomáhat, ale mají toho v práci hodně, tak se radši učím sama. Komunikace s učiteli je lepší z očí do očí než e-mailem. Takhle mám ale víc času pro sebe. Vlastně nemám jednoznačnou odpověď na to, jestli vítám uzavření školy. Učení mě nikdy moc nebavilo, ale asi jsem si vybrala správnou školu, takže mě teď baví. Motivuje mě, že vidím smysl, proč se musím dané věci naučit vzhledem k mé budoucí práci. Úkolů je hodně, ale snažím se jimi nějak prokousávat. Mnohdy látce úplně nerozumím (např. matematice nebo fyzice). Dost často je to o sebezápору a přemáhání sebe sama, což beru jako trénink do života. V některých předmětech – např. v angličtině – se mi zdá, že neděláme skoro nic (z toho mám trochu obavy), někdy to naopak vypadá, že bychom neměli šanci stihnout toho ve škole tolik jako teď doma. Snažím se komunikovat s ostatními – s učiteli jen když jim posílám domácí úkoly, se spolužáky pomocí sociálních sítí. Duchovní život v době karantény není úplně jednoduchý, snažím se hledat pozitiva. Alespoň se víc soustředím na svou osobní modlitbu. Mám kolem sebe jen věřící lidi, kteří mi dost pomáhají. Ať už je to moje maminka, kamarádka, kněží. Modlím se pravidelně ráno sama a večer s rodiči a bratry, během dne různě, jak si vzpomenu. Velikonoce budu trávit nejspíš s rodinou, se ségrou a jejím manželem. Je to pro nás úplně nová situace, jako pro všechny, takže ještě moc nevíme, jak přesně budeme svátky slavit. Co nového jsem se v době karantény naučila? Jak moc mi chybí moje společenství, kamarádi a přátelé, jak moc jsem kontaktní člověk. Také se učím trpělivosti, pokoře, lásce k bližním, obětavosti... Mohla bych toho jmenovat spoustu, tohle může být šance ke zlepšení sebe sama a já se to snažím využít co nejvíce. Samozřejmě se učím i spoustu věcí do školy.

(Poznámka redakce: na přelomu března a dubna jsme oslovili studenty z různých škol a ročníků, nejde výhradně o studenty CG Plzeň.)

Sbírka pánské obuvi a pánského oblečení pro jarní měsíce

Rádi bychom vás požádali o spolupráci na sbírce obuvi a oblečení v Plzni a okolí. K zajištění sociálního výdeje ošacení pro potřebné **sháníme pánskou obuv a pánské oblečení vhodné pro jarní měsíce**. Vhodnou obuví jsou zejména polobotky, mokasíny, sportovní obuv, případně sandály, nikoli už boty na zimu. Vítané jsou lehké pánské bundy, kalhoty, kraťasy, ponožky a spodní prádlo. Chtěli bychom vás také požádat, aby věnovaná obuv nebo další oblečení byly v dobrém stavu.

S ohledem na preventivní opatření proti šíření koronaviru **bude sběr probíhat výhradně do kontejnerů označených charitním logem s doplňujícím nápisem „Diecézní charita Plzeň“**, které se nacházejí v plzeňských ulicích, mapa rozmístění je přístupná na tomto odkazu: <https://mapy.cz/s/3vPe2>.

Za vaše dary pro potřebné upřímně děkujeme.

Poděkování za ušité roušky

V polovině března jsme spolu s Biskupstvím plzeňským zveřejňovali výzvu k šití roušek pro charitní sociální služby v naší diecézi. Obdrželi jsme tak několik tisíc roušek, které zažehnal akutní nedostatek těchto ochranných prostředků v charitních službách. Biskupství plzeňské a další dárci také věnovali látky nezbytné k jejich ušití. Chtěli bychom každému, kdo při této solidární spolupráci přispěl ušitím roušky nebo darováním textilií, upřímně poděkovat. Velký dík patří i samotným pracovníkům charit a biskupství, kteří se na šití také podíleli.

O možnostech další pomoci Charitě vás budeme i nadále průběžně informovat v komunikačních médiích Diecézní charity Plzeň a Biskupství plzeňského. S vašimi případnými nabídkami pomoci se můžete obracet na **Marii Sýkorovou**, tel. **731 433 000**, email: marie.sykorova@dchp.charita.cz.

Krizová telefonní čísla a duchovní podpora

V náročné době je dobré mít se na koho obrátit s žádostí o pomoc nebo radu. Využít můžete těchto charitních telefonických linek:

- **Terénní krizová služba**, tel. 777 167 004 (nonstop), mail: krize@dchp.charita.cz, poskytování psychické podpory a včasné intervence v náročných životních situacích,
- **Intervenční centrum Plzeňského kraje**, tel. 777 167 004 (nonstop), mail: ic@dchp.charita.cz, pro osoby ohrožené domácím násilím,
- **Poradna pro cizince a uprchlíky Plzeň**, tel. 377 441 736, 731 433 008, 731 433 027,

mail: poradna@dchp.charita.cz,

- **Sociální poradna Cheb**, tel. 731 433 090, mail: ondrej.spendlicek@dchp.charita.cz.

Pro **duchovní pomoc na telefonu** můžete ve spolupráci s Biskupstvím plzeňským kontaktovat hned několik kněží:

- emeritního biskupa plzeňského Mons. Františka Radkovského na tel. 731 619 819,
- trvalého jáhna Ladislava Lega na tel. 731 433 077,
- P. Jiřího Barhoně na tel. 739 089 448,
- P. Pavla Petrašovského na tel. 737 814 525.

Kontaktovat můžete také psychoterapeutku Marii Kutilovou, spolupracovnici plzeňského biskupství, na tel. 606 710 631. Poradenství pro rodiče zajišťuje Marcela Anežka Kořenková, psychoterapeutka a koordinátorka projektu, na tel. 733 522 339.

Charita ČR vyhlásila veřejnou sbírku

Sbírka pro Česko: Na vlně pomoci proti bezmoci! Je určena na přímou finanční pomoc lidem, kteří kvůli pandemii onemocnění COVID-19 a s ním spojenými vládními opatřeními přišli o peníze nutné k zajištění základních životních potřeb. Vybrané peníze budou použity na přímou pomoc lidem v nouzi, v kritické životní situaci, dětem a matkám s dětmi, těžce nemocným, lidem bez domova a bez přístřeší, opuštěným nebo starým lidem, kteří se v této výjimečné situaci ocitli v tísní.

Peníze získané z veřejné sbírky budou průběžně rozdělovány konkrétním potřebným lidem na základě zmapování jejich nepříznivé situace prostřednictvím tzv. sociálního šetření, které provádějí sociální pracovníci sítě Charity po celé České republice.

Příspěvek můžete převodem na účet **44665522/0800, VS 90619**. Více informací o sbírce a dalších možnostech příspěvku naleznete na https://bit.ly/Charita_Sbirka_pro_Cesko.

Jak o pomoc požádat? Současní klienti Charity se mohou obrátit na svého sociálního pracovníka. Ostatní mohou kontaktovat svou diecézní charitu. V případě Diecézní charity Plzeň (pokrývající Plzeňský a Karlovarský kraj) se obračejte na telefonní číslo Terénní krizové služby **777 167 004**, linka funguje nonstop. Využít můžete také email krize@dchp.charita.cz.

Petr Šimek, PR DCHP

Kostely a kaple Nejsvětější Trojice ve vikariátu Karlovy Vary II.

Kostely a kaple

Kaple ve vsi **Štoutov** byla postavena v roce 1877 na rozcestí silnic do Žlutic a Čichalova. Zajímavá je trojúhelníkovým půdorysem. Na průčelí ve štítu je Boží oko. Celé průčelí je zdobeno neobvyklými ornamenty, připomínající kubismus, zřejmě novodobá kreače. Na začátku nového století byla zcela v dezolátním stavu, neměla střechu, ale před rokem 2004 byla opravena. Musím však konstatovat, že při své návštěvě na začátku letošního dubna jsem viděl, že je zase neudržovaná a jsou v ní naházeny věci, které do kaple nepatří.

Nedaleko se nachází **Věrušičky**. Velkou kapli jsem zahrnul do publikace Ohrožené kostely v roce 2007. Tehdy byla bez střechy, krov a strop byl destruován. Vnitřek byl již pochopitelně zcela vydrancován. Nevěřil jsem příliš v její obnovu. Barokní stavba pochází z roku 1740, stavebníkem byl tehdejší majitel panství Franz Ladislaus Nesslinger, stavitele neznáme. V roce 1882 byla pod kostelem zřízena krypta manžely Josefem a Vilemínou Hetzelovými. Po vyhnání Němců v roce 1946 byly krypta i kostel vypleněny, kostel dál sloužil jako stáj pro dobytek. Od roku 2015 obec přistoupila k obnově. Byly vykáceny okolní náletové stromy, které zříceninu milosrdně zakrývaly. Dnes má kaple střechu a okna a opět se stává součástí obce a krajiny.

Jedná se o jednododní barokní stavbu se čtvercovým presbytářem. Loď byla plochostropá, v presbytáři se zachovala placková klenba. Na střeše presbytáře je nová osmiboká sanktusová věžička. Na jižní straně kaple je sakristie, v roce 2017 znovu postavená, stejně jako oratoř po severní straně, která se otevírá do kaple velkým obloukem. Kaple je bez zařízení, zmizel i dřevěný kůr.

Zvenku nenápadná, ale uvnitř působivá stavba se nachází v **Teplé**. Jedná se o špitální kapli, která byla postavena v roce v letech 1662 až 1669 Kryštofem Dientzenhoferem na místě starší stavby z poloviny 16. století. Navazuje na špitální budovu, provozovanou klášterem v Teplé, která dnes slouží jako dům s pečovatelskou službou. Kaple byla opravena v 90. letech 20. století a dnes slouží jako obřadní a koncertní síň města.

Kaple má osmiboký půdorys, po obvodu jsou mezi pilíři patrové empory. Prostor je zastropen kopulí. Koncepce stavby je velmi podobná pohřební kapli sv. Anny knížat z Lauenburgu v Ostrově, kterou jsem také popisoval v roce 2014.

Krátce po její dostavbě pracoval Dienzenhofer pro ostrovskou knížecí rodinu a zřejmě se zde inspiroval. Výrazné vnitřní pilíře udávají rytmus a vrcholí výraznými římsami. Horní okna jsou polokruhově zaklenutá, dolní okna jsou oválná. I když se nejedná o velkou stavbu, interiér kaple, zbavený své původní výbavy, zejména nádherného rozvilinového oltáře, působí sám velmi důstojně a harmonicky.

Jan Soukup

Štoutov

Věrušičky

Teplá

Kostely a kaple

karmelitánské nakladatelství **informuje**

KNA

Stýská se Vám po setkání s přáteli, s širší rodinou, s farníky, s kněžími? Stav nouze nám nedovoluje věci a činy, které byly naprosto zvykovou součástí našeho života. Mám na mysli slavení, bohoslužby, návštěvy kdykoli kohokoli kdekoli, náhodná setkání typu: „Ahoj, moc ráda tě vidím, pojď, dáme si kávu a povíš mi, jak se ti vede.“ Mně se po tom stýská moc, dokonce mám takový pevný čas odpoledne v přírodě, kdy si vzpomínám na své blízké, na přátele a dokonce i na své milé zákazníky, vybavuji si hezké chvíle s nimi a děkuju za ně. Když je myšlenka silná, pak beru s chutí telefon a potěšíme se aspoň na dálku. Ujistíme se, že o sobě víme a nejsme sami. Jemné a vzácné pojivo jsou naše lidské vztahy a teď přichází čas tkát je s pozornou laskavostí, s vědomím, že se dotýkáme samé podstaty života. Starejme se o sebe navzájem s velkorysostí a štědrostí, naší velkou devízou je čas, který nám byl v této těžké době dán. Zakusila jsem Boží štědrost v jednom telefonátu od kamarádky. „Ahoj, dnes mám narozeniny, a protože nemohu udělat oslavu pro své přátele, tak jsem se rozhodla, že zavolám a řeknu jim, co pro mě znamenají, jak mi pomohli v životě a jak je mám ráda. A tobě to moc ráda říkám taky.“ Úplně mě dostala, bylo to silné svědectví o tom, že jsme sobě navzájem prostředníky Boží lásky a že ji můžeme předávat i zakoušet. Majka Lachmanová

Neprehlédněte informace z Karmelitánského knihkupectví

Od května 2020 nová otevírací doba:

Pondělí 9:00 – 17:00

Úterý 8:00 – 16:00

Středa 9:00 – 17:00

Čtvrtek 9:00 – 17:00

Pátek 8:00 – 16:00

Z důvodu přísnějších a nových pravidel prodeje v kamenných obchodech, které se budou týkat i našeho knihkupectví, budeme Vás informovat o způsobu nakupování v obdobích, kdy už to snad bude možné. Z toho důvodu je také upravena otevírací doba v obchodě.

Novinky Karmelitánského nakladatelství

Neobyčejný román o Ježíšovi (od autora knihy Pan farář má krizi)

Opravdu výborné čtení o Ježíši a dalších klíčových hráčích evangelijní zvěsti. Proč autor tuto knihu napsal? „Moje vyprávění chce v čtenáři rozvíjet lásku k tak úchvatné osobnosti, jakou byl Ježíš, proto není jen tak nějakým povídáním.

Pomocí románové formy jsem s velkým zájmem zkoumal důvod, proč se Bůh rozhodl stát se člověkem v určitém okamžiku dějin.“ (Jean Mecier). Kdy jindy se nechat okouzlit a nadchnout Ježíšovou osobou než o Velikonocích? Kniha svítí poutavou obálkou na pultě a čeká na dychtivého čtenáře.

Evangelium pro děti

Tato komiksová kniha nabízí padesát příběhů z evangelíí zestručněných tak, aby byly srozumitelné dětem prvního školního věku. Velkou předností díla je snaha autorky o co největší věrnost textům evangelíí; proto také uvádí odkazy na místa v Bibli, kde lze konkrétní příběhy či podobenství najít v nezkrácené verzi. Živé a výstižné ilustrace J. F. Kieffera jsou natolik působivé, že děti budou schopné číst si jednotlivé příběhy samy. Knihu lze používat také při katechezích nebo při večerní modlitbě v rodině. Pro děti od 6 let.

Skandál v Jeruzalémě

Další novinka, tentokrát z Doronu, která čeká zejména na dětské čtenáře. Vtipnou komiksovou formou jsou v knize převyprávěny klíčové okamžiky smrti a vzkříšení Ježíše Krista. Ten je zde také jedinou lidskou postavou, ostatní postavy známého příběhu znázorňují alegoricky zvířátka. Autory jsou dva kněží z perpignanské diecéze. Svou radost z evangelia sdílejí různými způsoby včetně tvorby komiksů. Vhodné pro čtenáře od 7 do 77 let.

Naši milí čtenáři a zákazníci. Prožíváme náročnou dobu. Víc než kdy jindy je třeba vzájemné ohleduplnosti, laskavosti a vlídnosti. Máme to ve výbavě křesťana, pojďme být marnotratní láskou a povzbuzením pro druhé. Přeje Majka Lachmanová

DCM, Františkánská 11, Plzeň 301 00 (vchod vedle Muzea církevního umění)
FB: DCM Plzeň; web: dcm.krestan.org; Instagram: dcm_plzen; YouTube: DCM Plzeň.
Kontakt: dcm@bip.cz.

Proběhlo...

Hora online

Karanténa... V této době často skloňované slovo. Co se ale my jako vysokoškoláci snažíme v této nelehké době dělat? Vidět tuto dobu jako příležitost, nezařít všechny dveře, ale dostat se pomocí sítě a různých médií blíž.

ComeCloser... I to by se dalo říct, že je často skloňované slovo v naší diecézi. Prožívání společných modliteb, mší svatých, vědět to, že v tom nejsme sami, že i v této chvíli si můžeme být blíž.

Vysokoškolské společenství Hora v této době neustále pokračuje v programu, vysíláme díky livestreamu mše svaté, už jsme spolu takto virtuálně mohli prožít i chvály a mši za dárce těl. Společenství rozhodně neumírá, jen žije jiným způsobem.

Pro mě osobně je tohle období obdobím klidu a uvědomění si sebe sama. Období, kdy můžu více rozvíjet svůj vztah s Bohem. Víím, je to možná otřepaná fráze, ale není právě tohle příležitost začít s Bohem opravdově žít? Tak ať v tom pokračujeme nejen v době postní a v období karantény, ale po celý život... **Anežka**

Studio Vstaň

Namísto zrušeného Log in! odvysílala 4. dubna Tv Noe v televizi i na kanále YouTube živé vysílání studia Vstaň, jehož cílem bylo propojit všechny mladé z naší země a nabídnout jim tak jinou formu „setkání“ a povzbuzení namísto zrušených diecézních setkání mládeže. Pořad moderoval Kamil Strak, ředitel Sekce pro mládež, společně s Jitkou Tesařovou z DCM Brno. V rámci tohoto vysílání vystoupil také náš biskup, Mons. Tomáš Holub, skrze telefonní spojení, přes které zodpovídal dotazy mladých týkající se především současné situace.

Křížová cesta s DCM

V rámci posledních dvou postních týdnů jsme se měli možnost každý den vzájemně propojit ve virtuálním prostoru v 15.00 nad jednotlivými zastaveními kří-

žové cesty inspirovanými citáty z papežské exhortace *Christus Vivit*. Zastaveními každý den provázel jeden člen z týmu DCM. Tato aktivita vznikla ve spojitosti s Týdnem modliteb za mládež (30. 3.–5. 4.).

Probíhá...

Společenství

Pravidelná společenství probíhají také nadále setkáváním ve virtuálním prostoru. Náplň společenství tvoří u některých z nich témata k diskusi či katechezi, u jiných ke sdílení či společné modlitbě.

#ComeCloser

Do karanténních časů vám přinášíme také projekt #ComeCloser – krátká videa s poselstvím, posilou či sdílením od lidí z naší diecéze. Poslechnout si můžete např. Mons. Tomáše Holuba, jáhna Elvu Frouze, oblátského misionáře Vlastimila Kadlece ad. Vídea najdete na našem kanále YouTube, webu, FB či Instagramu.

Chystáme...

Letošní Biskup Cup z důvodu vládních opatření v tomto roce rušíme. Akce, které se měly uskutečnit do prázdnin, zatím nepropagujeme a prozatím s jejich realizací příliš nepočítáme. Přinášíme však tři akce, které by už, vzhledem k nově vyhlášenému uvolňovacím vyhlášením, měly být uskutečnitelné:

Tábor QUEST

Po loňském úspěchu prvního ročníku proběhne i letos opět na faře v Nečtinách v termínu 19.–25. července tábor QUEST určený mladým z diecéze ve věku 12–15 let. Bydlí se ve vlastních stanech, záda však máme kryta barokní farou a kostelem. Společenství, sdílení, hry, diskuse, modlitba, tvoření...

Vloni se ho zúčastnilo 26 mládežníků nejen z naší diecéze. Tématem tábora bylo společenství a výzva „být křesťanem v dnešním světě“ (quest = výzva). Náplní programu byly krátké přednášky, společné modlitby a chvály, tvůrčí workshopy (lukostřelba, barefoot, psychohry ad.), týmové hry a bojovky, sdílení v teamech, návštěva o. biskupa T. Holuba ad.

Přihlášky zasílejte do 30. června a zároveň do naplnění kapacity tábora!

Přihlášky naleznete na webu dcm.krestan.org.

Creative

Letos chystáme už druhý ročník tvůrčího minifestivalu „Creative“ pro mladé, který proběhne ve dnech 14.–16. srpna na statku Ferienhof Wiese v Příchovicích u Přeštic.

Čeká nás několik tvořivých workshopů: videoworkshop s Edie Benánkovou, hudební session s Martinem Vanáčem, tvorba vlastní knihy s Terkou Metelkovou, swingové taneční lekce Veroniky Dzurjové.

Z doprovodného minifestivalového programu se můžete těšit na taneční kapelu Funky Monx, mladou kapelu On Fire či na inscenaci *Malý princ* v podání Víty Marčíka mladšího atd.

Na Creative je nezbytné se – s ohledem k workshopům – přihlásit dopředu. Přihlašování je spuštěno na minifestivalových stránkách www.creativefest.cz.

Ministrantský tábor

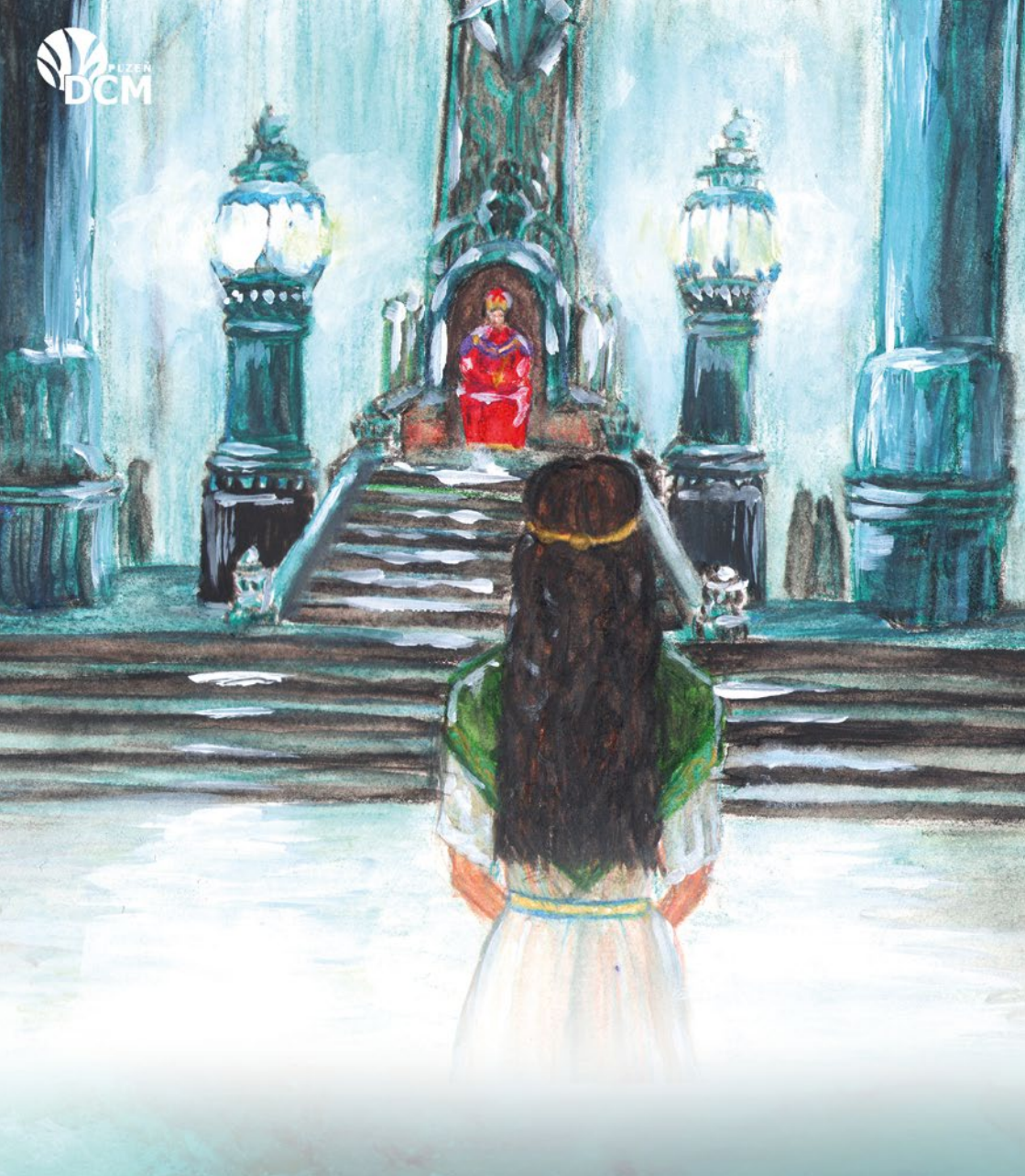
Je to již šestý rok, co DCM pořádá ministrantský tábor nejen pro kluky, ale i děvčata. I letos se bude konat v termínu 22–29. 8. v Horní Blatné. Letošní téma bude o Královně Ester, se kterou chceme prožívat nejen její chvíle radosti a bolesti, ale i její vztah s Bohem. Budeme poznávat i jiné osoby, jako krále Achašvéroše, Mardochea, Hamana a další postavy vystupující v tomto biblickém příběhu. Chci touto cestou pozvat kluky i děvčata ve věku od 9 do 15 let, aby také rozvíjeli svůj vztah s Bohem, poznávali staré i nové kamarády, prožívali sportovní zážitky, řešili rébusy a kvízy, poznávali krásu přírody, společně nacvičovali liturgii mše svaté apod. Zveme je také ke společné modlitbě, bez níž se vztah nevytváří.

Cena tábora je 1 500 Kč. Přihlašujte se na ministranti@bip.cz, odkud vám přijdou další podrobné informace. **Juniper Josef Oravec OFM**

Do tohoto zpravodaje přispěli svými fotografiemi: Pavel Říha, Jiří Strašek a Církevní gymnázium Plzeň.

38 Vážení čtenáři, vítáme také Vaše obrazové a textové příspěvky do zpravodaje.

MINISTRANTSKÝ TÁBOR

22.-29. 8. 2020

HORNÍ BLATNÁ

9-15 LET

PŘIHLÁŠENÍ: MINISTRANTI@BIP.CZ

INFO: DCM.KRESTANJ.ORG

ZPRAVODAJ

plzeňské diecéze

5/2020 **KVĚTEN**

ZPRAVODAJ PLZEŇSKÉ DIECÉZE

vydává 1× měsíčně Biskupství plzeňské,
nám. Republiky 35, 301 14 Plzeň.

Odpovědná redaktorka:

Jana Lazarová, e-mailová adresa redakce:
zpravodaj@bip.cz, tel.: 721 863 845, www.bip.cz.
Evidenční číslo MK ČR E22167.

Redakce si vyhrazuje právo upravovat zasláné příspěvky.
Tiskne MK-tisk Plzeň. Uzávěrka tohoto čísla: 15. 4. 2020,
uzávěrka příštího čísla: 15. 5. 2020